

Comarades,

Des de fa bastant temps observo amb sorpresa i disgust l'actuació pública del partit i malgrat que aquesta observació té el defecte d'ésser realitzada amb una manca d'informació, no ha impedit, que ajudat pel que hom sap i un altre poc que hom esbrina, arribés a la conclusió que les discrepàncies entre la meua visió del que hauria d'ésser un partit revolucionari, amb el que s'està transformant el P.T.C., són cada vegada més grans, són cada vegada més irreconciliables i que per tant no em resta més solució que la de separar-me'n.

Aquestes discrepàncies, d'acord amb les meves anàlisis, van des de l'abandonament dels principis revolucionaris, fins a la realització d'una política oportunista (de llepaculs dels partits burgesos), el que al meu entendre ens allunya cada vegada més de la veritable defensa dels interessos de la classe obrera, ensem de les altres capes populars.

Durant els meus trenta anys llargs de lluita antifranquista, sempre havia tingut present (i ara encara el tinc), un principi: El de fidelitat inalterable a la classe obrera. En defensa d'aquesta fidelitat he patit presó, fan i privacions de tota mena; en defensa d'aquesta fidelitat hauria estat capaç de natar o de morir. Ja em penso que algú dirà que això és esquerreisme pur, potser sí, no vull discutir-ho, i si us he de dir la veritat, això no em preocupa gens ni mica, ja que aquest és el motor que fins ara m'ha mogut i el que encara em mou.

No puc pas evitar que cada vegada m'agradi menys la fastigosa política, que s'està portant a terme d'ençà del 15 J, i en la que el partit es complau a revolcar-s'hi, cercant un lloc segur sota del sol burges, oblidant-se amb tot aquest tràfec dels seus deures de partit revolucionari. Se'n fa difícil d'entendre, i no és d'ara, la postura del partit en relació a la Constitució; ¿Com es menja que a Euzkadi es digui una cosa i a la resta de l'Estat espanyol, se'n digui una altra?. En què quedem; la Constitució és un primer pas o no ho és?. És bona o no?. A què obeeix aquest oportunisme?.

Algú em pot dir quins beneficis, en defensa de la classe obrera, pensava treure el partit donant suport a la política burgesa i governamental, sobre el que en Martín Villa anomena terrorisme, i que ha sigut invalidada, per la reacció del poble basc, després dels fets d'Arrasate (Mondragón).

Es per tot això que per més que analitzo i busco, no veig per enlloc que l'activitat actual del partit, defensi ni de prop ni de lluny als interessos dels treballadors, i ben al contrari, cada vegada tinc més clar que hem esdevingut un partit de grans consignes, això sí, però de poca fets que ens apropin de veritat a la classe obrera.

Avui dia cada vegada es fa més difícil, pel comú de la gent i per molts dels nostres afiliats, distingir el que de veritat ens separa del PSUC. Doncs bé, com molts recordareu, jo, aquest partit, per semblants motius el vaig deixar ara aviat farà deu anys, molt abans que hagués aparegut el mot "eurocomunisme", i pel que sembla, ara em torno a trobar, altra vegada, al peu de la mateixa escala.

En el partit, la política marxista-leninista no està en el lloc de direcció, per la senzilla raó que aquí a Catalunya, ja fa temps que ni tenim política ni molt menys direcció, tal i com resta demostrat per la política vacil·lant del partit, que no encerta a trobar els mitjans per apropiarse al poble i assenyalar-li el camí.

Aquesta manca de direcció i d'actuació està empenyent el partit cap al no-res. Els camarades estan desmoralitzats, acovardits, apàtics i cansats. El conjunt del partit és un exercit sense moral de victòria, on les consignes que sorgeixen dels òrgans de direcció són rebudes amb desconfiança, o el que és pitjor, amb ironia.

L'ús i l'abús d'unes anàlisis triomfalistes ens han dut a la situació actual, en la que el nostre partit s'està esmicolant i on una política demagògica empeny als nostres millors militants cap a la cambra dels malencresos.

S'ha dit que la veritat és revolucionària i això és ben cert, però aquí hom pretén convèncer els militants utilitzant les mitges veritats o amb informacions tendencioses, sense tenir en compte tot el perjudici que això representa per la necessària credibilitat del partit, ja que si comparem la informació que se'ns dona, amb el que sabem de l'activitat del partit, inevitablement hom es pregunta a si mateix: Què fa, de veritat, el partit en defensa de la classe obrera?. Altra cosa és el que diuen els cartells. Què fa el partit per educar els seus propis militants i ensem educar el poble treballador?. Què fa el partit en aquests moments de negra confusió, precipitada per la traïció dels antics antifranquistes, per tal de fer pinya amb el millor del nostre poble?. Jo crec que res o gairebé res.

Jo no puc entendre que sigui correcte aquest afany de córrer, per tal de guanyar poltrones, ni que aquesta sigui la política que hagi de fer ara un partit marxista-leninista. Vosaltres creieu que sí?. Alehores jo us pregunto: Per fer què?. Quan?. Com?. En benefici de qui?. Ja que vosaltres sabeu bé que l'actual reglament del parlament no dona per tant. En Letamendia ho va tenir molt clar en presentar la dimissió de la seva acta de diputat.

Així, doncs, he arribat a un punt on la meua consciència de classe, on la meua consciència de vell revolucionari m'ha obligat a dir prou. I a reconèixer que aquest no és el meu partit, que aquest no és el partit que la classe obrera necessita. Que ben al contrari, aquest és un partit preocupat per participar, amb coll i corbata, en el joc brut de la burgesia.

Segurament molts de vosaltres direu i potser amb aires de suficiència, que aquesta carta de comiat és subjectiva, unilateral i que no té res de constructiva, i potser hi afegireu que en comptes de deixar el partit sense més ni més, tal com és la meua intenció, seria més adient que jo iniciés una discussió interna, per tal de clarificar les posicions i aconseguir les esmenes que fossin necessàries. No us negaré que aquesta podria ser una opció si l'experiència no m'hagués demostrat que generalment els òrgans de direcció del partit, inclòs el Comitè Central de Catalunya, tenen una gran voluntat d'acceptar les crítiques, però una palpable incapacitat de portar-les a terme, fins a trobar-les una solució. Però encara puc afegir-hi altres raons, ja que tal com estan estructurats els partits marxistes-leninistes, aquest combat intern, a la pràctica és impossible, doncs els "alliberats" o més ben dit: els professionals de la política i a causa principalment de la dinàmica de la seva tasca, gaudeixen de posicions privilegiades que impossibiliten l'estudi serè i ponderat de qualsevol resolució que gestioni d'una manera directa la seva actuació i amb això no vull dir que ens les ha-guem d'haver amb responsables polítics deshonestes, sinó que la pròpia rutina del fet burocràtic, els impelleix amb tota certesa a adoptar aquesta postura negativa, ajudant-los a confondre què és el que s'ha de defensar:

els interessos del partit com a tal o els de la classe obrera?. I no em digueu que ambdós són la mateixa cosa, perquè no és cert. Una altra raó és el baix nivell de capacitat o de comprensió política de la majoria dels militants del partit, que comporta actituds de seguiment cec, sense que ni tan sols hi hagi la preocupació d'arribar al fons del problema amb una visió de futur i d'universalitat. Per a molts sembla que la vida política s'hagi d'acabar demà mateix i que per tant, les encapçalgades no tenen cap importància, ja que en general patim un excés de retòrica, de culte a la personalitat, i en canvi manca un elemental coneixement del materialisme dialèctic, que ajudaria a suavitzar aquestes insuficiències. I com a última raó, i potser la més important, la que al meu entendre, determina d'una manera clara la meua postura davant del problema que estic plantejant. És que en el decurs d'aquests anys plens d'experiències de totes menes he arribat a intuir (sempre m'ha mancat temps i suficients coneixements polítics i històrics, per aprofundir en el seu estudi, però des d'ara penso dedicar-m'hi de ple), que l'estructura organitzativa dels partits marxistes-leninistes, genera per la seva pròpia dinàmica, un predomini de la burocràcia sobre la resta dels militants, cosa que comporta un imperceptible, però a la vegada paulatí abandonament dels principis generals, acompanyat tot això, amb la de defensar els interessos particulars d'aquest cos administratiu, que s'ha fet amb el control dels òrgans de poder.

És per la suma de tot això que acabo de dir, que crec que és més adient i més honest per la meua part, lluitar des de fora, que no pas des de dintre, on la disciplina del partit és un fre, que condiciona de manera negativa l'activitat crítica de qualsevol militant.

Ja que al meu entendre, l'ús del centralisme democràtic, de la crítica i de l'autocrítica, junt amb la disciplina del partit, lliurament acceptada pels militants comunistes, són els pilars on el partit afirma la seva força; però això sols és possible, quan els principis que donen vida a la lluita que es porta a terme, resten immaculats, serveixen de punt de referència per avançar cap a l'objectiu principal: la consecució d'una societat sense classes explotadores.

L'acumulació de tot el que vinc explicant en aquesta carta de renúncia a la militància dintre del P.T.C., que no pas de la meua militància com a comunista, fa que a l'hora present hagi perdut la confiança en la direcció del partit i per tant amb la justesa de la política que brolla dels òrgans centrals de direcció i després d'haver-ho sospesat molt bé (durant sis mesos) he vist que l'únic camí que em resta obert, és una vegada més, actuar d'acord amb la meua consciència revolucionària, que ara per ara és l'únic punt segur de referència que em resta. I la consciència em diu que m'aparti del partit, que posi orde en el garbuix de sentiments enfrontats que sacsegen el meu cap i quan ho tingui tot més clar obri en conseqüència tal i com en el passat sempre he fet.

Durant un temps em vaig plantejar de deixar solament el lloc de membre del Comitè Central de Catalunya, però després d'haver-ho pensat millor, he decidit, per les raons que ja he dit, donar-me de baixa del Partit del Treball de Catalunya (federació catalana del P.T.E.). Us demano doncs que prengueu nota d'aquesta decisió.

Barcelona, 21 de novembre de 1978

signat: Francesc Arbolí i Llopart.

REPRODUCIT PER
LA ORGANIZACIÓ
UNIVERSITÀRIA
DEL P.T.C.